

Halottak feltámasztása a kereszttel előtt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 17:8-24; Márk 5:35-43;
Lukács 7:11-17; 9:28-36; János 11:1-44; Júdás 9

„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is él; És aki csak él és hisz énbenem, soha nem hal. Hiszed-ezt?” (Jn 11:25-26)?

A feltámadásra vonatkozóan eddig vizsgált ószövetségi utalások nagyrészt egyes emberek váradalmait fejezték ki (Jób 19:25-27; Zsolt 49:16; 71:20; Zsid 11:17-19), illetve ígéreteket közöltek a jövőre nézve (Dán 12:1-2, 13). Az ihletett feljegyzések azonban olyan esetekről is beszámolnak, amelyekben halottak feltámadtak.

Mózes feltámadása volt az első (Lk 9:28-36; Júdás 9). Az izraeli királyok korában szintén feltámadt a sareptai özvegyasszony fia (1Kir 17:8-24) és a súnemita asszony fia (2Kir 4:18-37). Földi élete során Krisztus feltámasztotta a naini özvegyasszony fiát (Lk 7:11-17) és Jairus lányát (Lk 8:40-56), majd pedig Lázárt (János 11. fejezet). Mózes kivételével ezek az emberek mind halandó testben támadtak fel, később aztán újból meghaltak. Ezek az esetek szintén megerősítik a bibliai tanítást a holtak öntudatlan állapotáról (Jób 3:11-13; Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:7, 12). Egyáltalán nem említ állítólagos túlvilági tapasztalatot egyik nevezett beszámoló, mint ahogy a feltámadás bármelyik másik bibliai története sem.

A hét során alaposabban megfigyeljük a Krisztus halálát és feltámadását megelőző feltámadásokat.

MÓZES FELTÁMADÁSA

Milyen bizonyítékát találjuk Lk 9:28-36 és Júd 9 verseiben annak, hogy Mózes testben támadt fel?

Egyes alexandriai egyházatyák úgy érveltek, hogy Mózes halálakor két Mózes is volt: az egyik lélekben élt, a másik testben halott volt; az egyik Mózes a mennybe szállt az angyalokkal, a másikat eltemették a földön (lásd *Origenész beszéde Józsué 2:1 alapján*. Alexandriai Kelemen, Stromata 6.15). A lélek mennybemenetelének és a test eltemetésének megkülönböztetése talán logikusnak tűnhet azoknak, akik a halhatatlan lélek görög fogalmában hisznek, csakhogy ez a gondolat nem szerepel a Bibliában. Júd 9 verse megerősíti Mózes testben történt feltámadásának bibliai tanítását, mert a vita „Mózes teste felett”, nem pedig az állítólag élő lelke miatt folyt.

5Móz 34:5-7 szakaszából tudjuk, hogy Mózes százhusz évesen halt meg, és az Úr Moáb földjén temette el egy völgyben, egy elrejtett helyen, de nem maradt sokáig a sírban. „Krisztus maga jött le a mennyből azokkal az angyalokkal, akik eltemették Mózeset, és előhívta az alvó szentet... Most először szándékozott Krisztus életet adni a holtaknak. Mikor az élet fejedelme és a fénylő angyalok a sírhoz közeledtek, Sátán féltette hatalmát... Krisztus nem bocsátkozott vitába Sátánnal... mindent Atyjára bízott, mondván: »Dorgáljon meg téged az Úr« (Júd 9)... A feltámadás mindörökre bizonyossá lett. Sátántól elragadták a zsákmányt, a megholt igazak ismét élhetnek” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 446-447. o.).

Mózes feltámadásának világos bizonyítéka Jézus megdicsőülésekor mutatkozott meg. Megjelent Illés prófétával együtt, aki nem halt meg, hanem elváltozott, elragadtatott (2Kir 2:1-11). Mózes és Illés beszélgetett Jézussal (lásd Lk 9:28-36). „És íme, két férfi beszélt vele, Mózes és Illés, akik megjelentek dicsőségben, és a Jeruzsálemben bekövetkező haláláról beszéltek” (Lk 9:30-31, ÚRK). Félreérthetetlen módon mutatja be ez a szakasz, hogy Mózes megjelenése bizonyítja Krisztus győzelmét, amit a bűn és a halál felett készült aratni. Mózes és Illés, nem pedig a „lelkük” jelent meg Jézus mellett (hiszen Illés nem is halt meg)!

Isten nem engedte meg Mózesnek, hogy belépjen a földi Kánaánba (5Móz 34:1-4), de elvitte a mennyei Kánaánba. Mit tanít ez Istenről, „Aki kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó ereje szerint” (Ef 3:20, ÚRK)?

KÉT ÓSZÖVETSÉGI ESET

Milyen hasonlóságokat, illetve különbségeket látunk az 1Kir 17:8-24 és 2Kir 4:18-37 szakaszában lejegyzett két feltámadás között?

A zsidókhoz írt levél 11. fejezetében azt olvassuk, hogy hit által „Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat” (Zsid 11:35), mint például a ma tanulmányozott szövegekben szereplő két történetben.

Az első eset (lásd 1Kir 17:8-24) Izrael legnagyobb hitehagyása idején volt, ami Akháb királynak és pogány feleségének, Jézabelnek a hatására következett be. Nagy aszály sújtotta a földet, Isten pedig meghagyta Illésnek, hogy menjen Sareptába, az Izrael területén kívül eső városkába. Ott találkozott egy szegény föníciai özvegyasszonnyal, aki éppen az utolsó adag ételt akarta elkészíteni magának és a fiának, mielőtt meghalnak. Azonban életben maradtak a liszt és az olaj megsaporításának csodája miatt, nem fogyott el az ételük az aszályos idő végéig. Az asszony fia később megbetegedett és meghalt. A kétségbeesett anya könyörgött Illésnek, aki az Úrhoz kiáltott. „Az ÚR meghallgatta Illés szavát, visszatért a gyermekbe a lélek, és föléledt” (1Kir 17:22, ÚRK).

A második feltámadás (lásd 2Kir 4:18-37) Súnemben, a Gilboa hegyétől délre fekvő kis faluban történt. Elizeus egy csoda folytán segített egy szegény özvegyasszonynak, hogy kifizethesse az adósságát, sok edényt megtöltött olajjal (2Kir 4:1-7). Később Súnemben találkozott egy jómódú, gyermektelen családdal. A próféta mondta az asszonynak, hogy fiuk fog születni, és úgy is történt. A gyerek szépen növekedett, egészséges volt, egy nap azonban megbetegedett és meghalt. A súnemi nő felkereste Elizeust a Kármel hegyén, aki visszament vele, hogy megnézzék a fiúcskát. A próféta kitartóan könyörgött az Úrhoz, és végül a gyermek életre kelt. Ezeknek az asszonyoknak eltérőek voltak a körülményeik, de egyaránt üdvözítő hit élt bennük. A föníciai özvegy igen nehéz időben látta vendégül Illés prófétát, amikor Izraelben nem volt számára biztonságos hely. A súnemi házaspár külön szobát építtetett, ahol Elizeus próféta megszállhatott, amikor a vidékükön járt. A két gyermek halálakor a szerető édesanyák Isten prófétáihoz fordultak, majd örömmel láthatták, hogy a fiúk újból életre keltek.

Nagyszerű történetek ezek, viszont hány és hány fel nem jegyzett eset volt, amikor nem következett be ilyen csoda! A hitünk szempontjából tehát miért különösen fontos a végidei feltámadás ígérete?

A NAINI ÖZVEGY FIA

A Biblia beszámol róla, hogy Jézus „amerre csak járt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele” (ApCsel 10:38, ÚRK). Minden evangélium tele van olyan beszámolókkal, amelyek arról szólnak, hogyan segített Jézus megannyi rászorulónak, bajokkal küzdő embernek. A későbbiekben ezért is hitte el sok zsidó, hogy valóban Jézus a megígért Messiás. „Egész falvak és városok voltak, amelyekben többé nem volt hallható betegek sóhaja és panasza, mert azokon áthaladva minden beteget meggyógyított. Művei bizonyosságot tettek isteni küldetéséről. Szeretet, irgalmasság és mélységes részvét nyilatkozott meg életének minden egyes cselekedetében. Szíve a könyörület bensőséges érzelmével kereste az embereket. Emberi természetet vett magára, hogy jobban megérthesse és megközelíthesse az ember szükségleteit. A legszerényebb és legmegvetettebb emberek sem féltek hozzá közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 9. o.).

Olvassuk el Lk 7:11-17 szakaszát! Milyen fontos különbséget látunk e mostani eset és a tegnap vizsgáltak között?

Galileai szolgálata alatt Jézus betegeket gyógyított és ördögöket űzött ki. Egyszer a követőivel Nain kapuja felé tartott, amikor ott éppen egy temetési menet haladt át. A vigasztalhatatlanul síró özvegyasszony fia nyitott koporsóban feküdt. Jézus a gyászoló anya iránti mély együttérzéssel szólította meg a nőt: „*Ne sírj*”, majd a koporsóban vitt, halott fiúhoz fordult: „*Ifjú, néked mondom, kelj föl!*” A fiatalember életre kelt, és Jézus az anyjához vezette (Lk 7:13-15). Jézus jelenléte teljes egészében megváltoztatta a helyzetet. A csoda szemtanúi közül sokan nemcsak azt mérték fel, hogy megdöbbentő dolog történt, hanem azt is, hogy különleges valaki jár közöttük. Úgy nevezték, hogy „a nagy próféta”. A föníciai özvegy (1Kir 17:8-24) és a súnemi asszony (2Kir 4:18-37) segítséget kért, az egyik Illéstől, a másik Elizeustól, a naini özvegynek viszont Jézus kérés nélkül segített. Ezek szerint Isten akkor is gondoskodik rólunk, ha mi nem tudunk hozzá fordulni a kérésünkkel, vagy nem érezzük méltónak magunkat rá. Jézus meglátta a problémát és foglalkozott vele – ez annyira jellemző rá a szolgálatának egész idejében!

Az igaz vallás része az árvákról és az özvegyekről való gondoskodás (Jak 1:27). Mi nyilván nem leszünk képesek olyan csodákat tenni, mint Jézus, mégis hogyan segíthetünk a körülöttünk lévő szenvedőknek?

JAIRUS LÁNYA

A Jézus halála és feltámadása előtti feltámadások nem csak egy meghatározott népcsoportra vagy társadalmi osztályra korlátozódtak. Minden bizonynyal Mózeset tarthatjuk Isten népe legnagyobb vezetőjének (5Móz 34:10-12), tőle eltérően a szegény főnóciái özvegyasszony nem is volt izraelita (1Kir 17:9). A súnemi nő előkelő volt (2Kir 4:8). A naini özvegynek csak egy fia volt, ő lehetett az egyetlen támasza (Lk 7:12). Jairus valószínűleg Kapernaumban volt a zsinagóga egyik előljárója (Mk 5:22). Kulturális háttérüktől és társadalmi helyzetüktől függetlenül mindannyian részesültek Isten életadó hatalmának áldásában.

Olvassuk el Mk 5:21-24 és 35-43 verseit! Mit tudhatunk meg a halálról Krisztus szavaiból: „A gyermek nem halt meg, hanem alszik” (Mk 5:39)?

Jairus tizenkét éves lánya betegen feküdt otthon, ezért a férfi felkereste Jézust, könyörgött neki, hogy menjen el hozzájuk és érintse meg gyógyító kezével. Ám mielőtt hazaérhetek volna, szomorú hírt kapott: „*Leányod meghalt, miért fárasztanád tovább a Mestert*” (Mk 5:35, ÚRK)? Jézus ekkor így szólt a gyászoló apához: „*Ne félj, csak higgy*” (Mk 5:36, ÚRK)! Jairus valóban csak azt tehette, hogy teljes egészében Isten közbelépésére hagyatkozik. Amikor a házhoz értek, Jézus az ott összegyűltekhöz fordult: „*Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem csak alszik*” (Mk 5:39, ÚRK). A gyászolók kinevették, mert 1) tudták, hogy a kislány meghalt és 2) nem értették meg Jézus szavait. „A halállal kapcsolatosan Krisztus kedvelt fordulatának tűnik ez a vigasztaló hasonlat, amelyben az »alvás« jelképezi a »halált« ([Mt 9:24; Lk 8:52] lásd Jn 11:11-15 szakaszánál). A halál alvás, méghozzá mély alvás, amiből csak a nagy Életadó ébresztheti fel az embert, mert egyedül neki van kulcsa a sírhoz (lásd Jel 1:18; vö. Jn 3:16; Róm 6:23)” (*The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 609. o.).

Akik látták a kislány feltámadását, „*azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól*” (Mk 5:42, RÚF). Nem is csoda! Most a halál még végleges, abszolút és látszólag visszafordíthatatlan. Minden bizonynyal fantasztikus, az egész életüket megváltoztató tapasztalat lehetett a feltámadást a saját szemükkel látni.

Számunkra is különösen jelentőségteljes Jézus bátorítása: „Ne félj, csak higgy” (Mk 5:36, ÚRK)! Hogyan tehetjük ezt meg még rémitő helyzetekben is, amikor a legfontosabb kitartani a hitben?

LÁZÁR

Olvassuk el Jn 11:1-44 szakaszát! Lázár betegsége és halála hogyan „dicsőítette meg” Jézust (Jn 11:4)?

A halálról szólva Jézus itt is az alvás metaforáját használja: „Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt” (Jn 11:11). Az emberek azt hitték, szó szerint alvásra gondolt (Jn 11:11-13), ekkor Ő világosan elmondta, hogy úgy értette: „Lázár meghalt” (Jn 11:12-14, ÚRK). A férfi már négy napja halott volt, mire Jézus Betániába érkezett, a teste oszlásnak indult (Jn 11:17, 39). Ennyi idő elteltével a test már bomlani kezd, szaga is van, tehát Lázár vitathatatlanul *halott* volt.

Így amikor Jézus kijelentette Mártának: „Feltámad a te testvéred” (Jn 11:23), Márta kifejezte hitét a végső feltámadásban. Jézus azonban ezt mondta: „*En vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is él; És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11:25-26)? Később még hozzáfűzte: „*Nemde megmondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod majd Isten dicsőségét*” (Jn 11:40, ÚRK)? Márta hitt és meg is látta Isten dicsőségét testvére feltámadásakor.

A Bibliában az áll, hogy Isten a szavával teremtett életet (1Móz 1:20-30; Zsolt 33:6), és a szavával újjá is képes teremteni azt, amint Lázár esetében történt. Egy rövid imádság után Jézus így szólt: „Lázár, jöjj ki” (Jn 11:43)! A körülötte álló emberek ott és akkor meglátták Isten életadó hatalmának bizonyítékát, azt az erőt, ami szavával életre hívta a világunkat és ami az idők végén felkelti a halottakat, feltámasztja őket.

Lázár feltámasztásával Jézus bizonyította, hogy képes legyőzni a halált. Mi lehetne ennél nagyobb megnyilvánulása Isten dicsőségének számunkra, akik elkerülhetetlenül a halálba tartunk?

Olvassuk el Jn 11:25-26 verseit! Az egyik sorban Jézus a hívők haláláról beszél, a következőben pedig kijelenti, hogy *soha nem* hálnak meg. Mire tanít itt Jézus? Miért különösen fontos világosan látni, hogy a halál öntudatlan alvás, ha ezt meg akarjuk érteni? Jézus szavai miért keltenek erős reményt bennünk, akik a sír felé tartunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Mózes halála” c. fejezet, 439-448. o.; *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Szigorú dorgálás” c. fejezet, 83-92. o.; „A békesség fejedelme” c. fejezetből 150-153. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A százados” c. fejezetből 261-262. o.; „A hit érintése” c. fejezetből 284-285. o.; „Lázár, jöjj ki!” c. fejezet, 441-451. o.

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet. »Akié a Fiú, azé az élet« (1Jn 5:12). Krisztus istensége az örök élet biztosítója a hívó számára. »Aki hisz énbenem – mondta Jézus –, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt« (Jn 11:25-26)? Krisztus itt előretekint második eljövételének idejére. Akkor a meghalt igazak feltámadnak romolhatatlanságban, az élő igazak pedig elragadtatnak a mennybe, anélkül, hogy megízlelnék a halált. A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, minden meghalt igaz feltámadását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az évszázadok során sokan írtak az élet hiábavalóságáról, ami mindig halállal végződik. Mi is meghalunk, mint a többi élőlény – csirkék, hódok, osztrigák stb. Ám nekünk, embereknek sokkal rosszabb, mint az állatoknak, mert mi tudjuk, hogy meg fogunk halni (lásd Préd 9:7), de a csirkék, a hódok és az osztrigák ezt nem tudják. Miért döntő hát számunkra a feltámadás ígérete?
- 2) Ha valaki úgy gondolja, hogy a lélek halhatatlan és tovább élnek a mennyben a halottak, főként az igaz halottak, mégis mi szükség lenne a feltámadásra az idők végén?

BÓDÁS JÁNOS: HA KRISZTUS HÍV

Krisztus hív?... Menj, nem tétovázva!
Attól se félj, ha megalázna,
s ha szíved sötétjébe ér el
mindent látó tekintetével.
Hisz azért hív, hogy megbocsásson,
megtisztítva útra bocsásson,
hogy meggyőzzön, mint rég Tamást,
s a bűnből adjon gyógyulást.

Ha Krisztus küld a zord világhoz,
testtel és vérrel ne tanácskozz!
Légy az Ő jó vitéze bátran:
segítség is van parancsában,
s nem marad el a győzelem,
nyomodban élet, fény terem,
rajtad át - gyenge vagy pedig -
ereje elvégeztetik.

Egyszer előhív, élve, holtan
mindenkit, legyen légben, porban,
tengerben vagy a Holdban, bárhol!
S ha mint túlért gyümölcs a fáról,
lehull a Föld a semmiségbe,
besoroz fényes seregébe,
ha dicsőségben megjelen,
hogy győzve győzzön mindenem.